

РЕШЕНИЕ

№ 2542

гр. София, 26.09.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Б СЪСТАВ, в публично заседание на четвърти април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Станимира Иванова

Членове: Райна Мартинова
Божидар Ив. Стаевски

при участието на секретаря КРАСИМИРА Б. ГЕОРГИЕВА
като разгледа докладваното от Божидар Ив. Стаевски Въззивно гражданско дело № 20211100506901 по описа за 2021 година

С решение № 20060656/08.03.2021г. по гр.д. № 29804/2020г. по описа на Софийски районен съд 31 състав е осъдена Столична община, ул. ****, представлявана от кмета Й.Ф. да заплати на ЗД „Б.И.“ АД, ЕИК ****, със седалище и адрес на управление гр. София, ул. ****, на основание чл. 410, ал.1 от КЗ сумата от 591,16 лв. представляваща регресна претенция по претенция по щета № 1803040421/18 за ПТП, настъпило на 15.12.2018г. в с. Войнеговци ведно със законната лихва от датата на предявяване на иска 09.07.2020г.

Срещу решението в частта му, в която са уважени предявените искове, е подадена в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК въззивна жалба от ответника Столична община. Жалбоподателят поддържа, че по делото не било доказано наличието на застрахователно правоотношение и че е такъв застрахователен риск се покрива. Не можело да се установи, че именно процесният автомобил е застрахован и не били представени общи условия. Изтъква че Столична община не е собственик на процесния участък и представлява полски път извън приложното поле на Закона за пътищата. Сочи че не е безспорно установено, че улицата на която е реализирано произшествието е част от уличната мрежа на населеното място. Излага че съставителят на протокола за ПТП не е пряк свидетел на произшествието и не е възприел лично механизма. Моли за отмяна на първоинстанционното решение и постановяване на друго с което искът се отхвърля.

В законоустановения срок не е постъпил отговор на въззивната жалба.

Софийски градски съд, след като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените във въззивната жалба пороци на атакувания съдебен акт и възраженията на насрещната страна, намира за установено следното:

Предявен е за разглеждане иск с правно основание чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ вр. с чл. 49 вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Настоящият съдебен състав приема, че първоинстанционно то решение е валидно и допустимо. Не е допуснато и нарушение на императивни материални норми.

По отношение на правилността на обжалваното решение настоящият състав намира следното:

Ангажирането на отговорността по чл. 410, ал. 1, т. 2 КЗ вр. с чл. 49 вр. с чл. 45, ал. 1 ЗЗД е обусловено от установяването на следните кумулативни предпоставки: 1/ наличието на валиден договор за имуществено застраховане между увреденото лице и застрахователното дружество /ищец/; 2/ заплащане на застрахователното обезщетение от страна на дружеството-ищец; 3/ предпоставките по чл. 49 ЗЗД - вреди; тези вреди да са причинени от лице, на което отговорният по чл. 49 ЗЗД е възложил работа; вредите да са причинени вследствие противоправно деяние при или по повод на възложената работа; причинителят да е действал виновно. Вината се предполага - чл. 45, ал. 2 ЗЗД.

Установено е по делото, а и не се спори, че между ищеца и Дирекция „УССД“ МВР бил сключен договор за застраховане „Каско“ обективизиран в застрахователна полица № E18990000001, със срок на застрахователно покритие от 00:00 часа на 01.01.2018г. до 24:00 часа на 31.12.2018г. Обект на имуществената застраховка, а именно кои конкретно моторни превозни средства са застраховани не е посочен в полицата, а е посочено единствено по списък. Не е посочено и за какви рискове отговаря застрахователя.

Не се спори и че на дата 15.12.2018г. в с. Войнеговци е настъпило ПТП с участието на лек автомобил „Опел Астра“, с рег. № **** на Столична дирекция „Полиция“ към МВР, управляван от В.А.В., вследствие на което процесното МПС претърпяло вреди.

Установява се от приетите по делото документи, че с възлагателно писмо изх. № 28430/08.01.2019г. по описа на ЗД „Б.И.“ АД ремонта на лек автомобил „Опел Астра“, с рег. № **** е възложен на автосервиз „Д.“ ЕООД.

Установява се, че за ремонта на процесния автомобил ищецът заплатил сумата от 566,16 лв. с ДДС.

Първият спорен по делото въпрос е дали е налице валиден договор за застраховка и дали процесният автомобил е включен в нея „Опел Астра“, с

рег. № ****.

Настоящият съдебен състав намира, че наличието на застрахователно правоотношение между ищеца и увреденото лице по договор за имуществена застраховка на процесния автомобил към датата на ПТП е доказано по делото.

Съгласно разпоредбата на чл. 293, ал.3 от ТЗ Страната не може да се позовава на нищожността, ако от поведението □ може да се заключи, че не е оспорвала действителността на изявлението. Правилата на тази норма следва да се разпростират и по отношение на трети лица в тази връзка е постановено Решение № 29 по т.д. № 535/2008 г. на II ТО на ВКС, Решение № 50 по т.д. № 95/2011 г. на II ТО на ВКС

Съгласно практиката на ВКС /виж. Решение № 47 от 18.07.2013 г. на ВКС по т.д. № 1021/2011 г., I т. о., ТК по силата на чл. 184, ал. 1 КЗ(отм.)/ застрахователният договор се сключва писмено във формата на застрахователна полица или други писмен акт, като писмената форма е форма за действителност на договора. Според нормата на чл. 344, ал. 1 КЗ застрахователният договор се сключва в писмена форма като застрахователна полица или друг писмен акт. Общите условия по застраховката, когато има такива, са неразделна част от договора. В конкретния казус, като доказателства за сключването на договора са представени: Уведомление за настъпило застрахователно събитие, опис на щета, фактура за ремонт на процесния автомобил на името на собственика, заведена щета при застрахователя, изплатено застрахователно обезщетение, експертиза по щета, сравнителна експертиза, и т.н. Според трайно установената съдебна практика (Определение № 371 от 23.05.2012 г. на ВКС по т. д. № 896/2011 г., II т. о., ТК, Решение № 184 от 7.04.2016 г. на ВКС по т. д. № 2744/2014 г., I т. о., ТК) неспазването на законоустановената форма за действителност на търговска сделка, за да доведе до нищожност, следва страната да оспори действителността на сделката - чл. 293, ал. 3 ТЗ, което доближава порока до унищожаемост по ЗЗД (чл. 27 и сл.). Страната не може да се позовава на нищожността, ако от поведението ѝ може да се заключи, че не е оспорвала действителността на изявлението - чл. 293, ал. 3 ТЗ. Върховният касационен съд е посочил, че когато фактите по делото недвусмислено сочат на неоспорване от застрахователя на действителността на изявлението на застрахования в застрахователния договор, като въпреки неточното попълване на данните за автомобила и липсата на подпис на страните, застрахователят е приел плащането на премията, осчетоводил е полицата и е изпратил данните от нея в Информационния център към Гаранционния фонд (касае се за застраховка "Гражданска отговорност"), изискването за форма на застрахователния договор е преодоляно и застрахователят не може да се позовава на нищожността на застрахователния договор поради липсата на подпис на застрахования.

Ето защо въпреки че в представената застрахователната полица е посочено, че застрахованите МПС са "по списък", а такъв не е представен по

делото то не следва да се приема че не е доказано наличие на застрахователно правоотношение покриващо и процесния автомобил, тъй като то се установява от останалите приложени документи.

Следващото възражение е че Столична община не е пасивно легитимирана да отговаря за вреди тъй като произшествието не е станало на общинска улица.

Видно от показанията на разпитания в първа инстанция свидетел В.А.В. чиито показания настоящият състав кредитира като пълни логични безпротиворечиви и съответни на останалия доказателствен материал, произшествието е станало в с. Воняговци, което е в рамките на Столична община. Същото се установява и от приложения протокол за ПТП.

Мястото на което е станало произшествието е общински път по смисъла на чл. 3 от ППЗП, доколкото е път с местно значение и осигурява маршрут от общински интерес. Столична община, в съответствие с чл. 19, ал. 1, т. 2 и чл. 31 от ЗП, е задължена да осъществява дейности по изграждането, ремонта и поддръжката на общинските пътища. От друга страна разпоредбата на чл. 167, ал. 1 от ЗДвП задължава лицата, стопанисващи пътищата, да ги подържат в изправност, да сигнализират за препятствия и да ги отстраняват във възможно най-кратък срок. Задължение за означаване на съответната дупка или препятствие с необходимите пътни знаци с оглед предупреждаване на участниците в движението е въведено и с разпоредбата на чл. 13 от ЗДвП. Общината, като юридическо лице, осъществява дейностите по чл. 31 от ЗП, чл. 13 и чл. 167, ал. 1 от ЗДвП чрез своите служители или други лица, на които е възложила изпълнението.

Неоснователно е и възражението че приложеният протокол за ПТП не е годно доказателствено средство. Действително протоколът за ПТП., съставен от органите на КАТ, след посещение на място, в частта му относно механизма на настъпване на процесното ПТП не се ползва с материална доказателствена сила по см. на чл. 179, ал. 1 ГПК, тъй като не удостоверява извършени от и пред длъжностното лице действия и изявления, а изявление на участник в ПТП. Следва да се отчете обаче, че така описаният механизъм на настъпване на процесното ПТП и видимите щети по процесния лек автомобил кореспондира с показанията на свидетеля В.А.В., водач на увредения автомобил, поради което протоколът за ПТП следва да се кредитира изцяло.

На следващо място, от приетото по делото и неоспорено от страните заключение на съдебната автотехническа експертиза се установява, че вредите, които е получил процесният лек автомобил, отговарят на механизма на настъпване на ПТП, и че щетите по него са в пряка причинно - следствена връзка с настъпилото на 15.12.2018 г. в с. Войняговци ПТП.

Ето защо въззивната жалба следва да се остави без уважение, а

Относно разноските:

При този изход на спора жалбоподателят няма право на разноски.

Право на разноси има въззиваемия но същия не е подал отговор на въззивната жалба и не се е явил в открито заседание поради което такива не следва да му бъдат присъждани.

На основание чл. 280, ал.3 от ГПК решението не подлежи на касационно обжалване.

Мотивиран от гореизложеното

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20060656/08.03.2021г. по гр.д. № 29804/2020г. по описа на Софийски районен съд 31

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____